

Mihai este un băiețel de patru ani foarte vesel.
Lui îi place să meargă la grădiniță.

Dimineața este cam somnoroas și ar dormi un pic mai mult. Mama îl trezește cu Ursulino – jucăria lui de plus preferată. Acesta face tumbe și spune glume. După ce se spală pe față, pe mâini și pe dinți, Mihai se înviorează. De multe ori cântă. Mami și tati zâmbesc și ei când îl aud.

Ziua începe surâzând.

Ajuns la grădiniță, își regăsește prietenii și pe Loriana, educatoarea. Copiii o iubesc foarte mult.

Mihai are mulți amici aici.

Chiar dacă, uneori, unii copii nu vor să se joace cu el, Mihai nu se supără. Își găsește imediat altceva de făcut. El știe că acei copii au uneori emoții dificile, iar după ce și le organizează, ei sunt minunați, ca și el. Faptul că nu vor să se joace în acel moment nu are legătură cu el. Ei resping doar acea dorință a lui, în acel moment, nu pe el, ca persoană.

Acesta este un lucru extraordinar. De aceea Mihai este foarte des vesel și jucăuș.

El are și un prieten foarte bun, Dani. Se joacă împreună și se înțeleg super.

– Dani, ce bucuros sunt că te văd! spuse Mihai, țopăind.

Dani este și el fericit să-l vadă. Lângă Mihai se simte atât de bine!

– Salut, Mihai! Ce faci? În ce aventură pornim azi?

– Una tare de tot, zâmbi copilul.

Loriana îi adună în cerc, le ură bun venit și le spuse cum va fi ziua respectivă. Așa procedeaază în fiecare dimineață. Acum copiii știu că urmează să aibă următoarele activități: „Să așezăm jucăriile”, „Trece trenul prin tunel”, „Prietena noastră, natura”. Bineînțeles, va fi și joacă în aer liber.

Timpul a trecut rapid. A fost foarte distractiv.

Când au așezat jucăriile, au învățat că ele pot fi puse pe raft, pe masă, pe scaun și în dulap, în lada cu jucării.

La jocul de-a trenul, Mihai a fost locomotiva. O locomotivă zâmbitoare. Cățiva copii au fost tunelul, iar alții, trenul.

Cel mai interesant a fost să învețe despre natură. Aceasta dă oamenilor și tuturor viețuitoarelor apă, aer, hrană. Oamenii trebuie să aibă grijă de ea. Să nu o distrugă, să nu o polueze.

A venit momentul cel mai îndrăgit pentru copii: să se joace afară.

– Haideți să alergăm în jurul copacului de acolo și să ne ascundem pe unde putem! le spuse Mihai lui Dani și Laurei.

Ei au fost de acord.

- Știi deja toate ascunzătorile de aici, unde o să te mai pitești de data aceasta? întrebă Dani.

Mihai nu i-a răspuns. Îi plăcea foarte mult să se ascundă, iar ceilalți să-l caute. A pornit înspre tufa înflorită de lângă groapa cu nisip. S-a lăsat pe vine, făcându-se ghem, dorindu-și ca Dani să-l caute mult și bine.

Deodată, a auzit un glas care cânta: „Eu sunt prieten bun cu Domnul Veselie, ce are întotdeauna zâmbetul la pălărie...”

- Ce se aude? Cine cântă așa, ca din fluier? șopti Mihai.

– Hei, salutare, copil vesel și frumos. Eu sunt Greieraș-Fluieraș! Uite-mă aici, pe rămurica plină de flori.

– Greieraș-Fluieraș? Interesant nume. De ce te cheamă aşa?

– Pentru că sunt un greiere care „fluierește”.

– „Fluierește”?

– Da, adică este un fel de a vorbi, doar că se aude ca un fluierat.

– Ce tare! Adică fluieri, spuse copilul amuzat.

– Dar tu ce faci aici, ghemuit? De obicei alergi vesel de colo colo, alături de prietenii tăi.

– Mă ascund de Dani. Îmi doresc ca el să nu mă găsească de data asta.

– Înțeleg. Uite, eu pot să-ți împlinesc o dorință de joacă. Dacă ai putea să fii oricum vrei, cum ai alege să fii?

– Uau! Păi îmi doresc să mă faci mic, să mă pot piti în iarbă.

Greieraș-Fluieraș a „fluierat” atunci un cântecel-vrajă.

Cri-Cri-Cri, măi băiețel,

Fă-te, fă-te mititel!

Tu cu noi te vei juca

Sub Ciupercă noi vom sta.

Cri-ri-bi-ri Ri-bi-Cri

Mic acum vei deveni.

Mihai a simțit un fior și apoi cum se face mic. Larba era acum ca o pădure. Dani nu avea cum să-l mai găsească.

Copiii se aflau în curtea grădiniței, la joacă.
Alergau, se dădeau pe tobogane, în balansoare și în
învârtitori. Câțiva preferau leagănele.
Razele de soare îi mânghiau pe copii. Mirosea a toamnă.
Simina, o fetiță de 4 ani, stătea singură pe iarbă, sub
stejarul din curte. Se simțea fără chef de joacă.
De fapt, a fost cam tristă toată dimineața. De când a
ajuns la grădiniță, a fost cam... neprietenosă.
Prietenă ei, Lavi, a venit bucuroasă la ea. I-a admirat
rochița roșie cu buline negre. Simina i-a spus să o lase
în pace că nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Lavi, în-
tristată, a plecat de lângă ea.
Nici cu jucările Simina nu s-a purtat mai frumos. Pe
Gi-Girafa a aruncat-o mai încolo și nu s-a mai jucat cu ea.
Veronica, educatoarea, a venit la ea și a întrebat-o:
– Ce s-a întâmplat, Simina?
Fetița nu a răspuns și a întors capul.
– Înțeleg că te deranjează ceva. Este în regulă. Sunt
aici când dorești să vorbești.

Când au ieșit afară la joacă, Simina s-a îndreptat către stejar. S-a așezat și s-a rezemnat de el.

„Îmi doresc să mă joc și să zâmbesc”, și-a spus ea suspinând. „Dar cum aş putea să fac asta?”

Nu se simțea foarte bine comportându-se aşa. Voia să fie altfel, însă cum să facă?

– Ce faci aici singură, micuțo? se auzi o voce subțirică.

Simina ridică privirea. Nu văzu pe nimeni aproape.

– Observ că ești retrasă și tăcută.

– Cine vorbește? șopti ea.

– Sunt eu, Gărgărița-Ștrengărița. Aici, pe frunză, în fața ta.

– Oooo!!! se miră fetița. O gărgăriță. Ce frumoasă ești!

– Mulțumesc, Simina.

– Și ai rochiță ca a mea. Roșie cu bulinuțe negre.

– Da, am rochiță ca a ta.

– Și eu sunt o gărgăriță... spuse fetița.

– Daaa, zâmbi Gărgărița-Ștrengărița. Dacă tu vrei, poți fi pentru câteva clipe cine dorești tu să fii. Dar tu ești tu. Amintește-ți întotdeauna că ești unică.

– Sunt unică. Mie îmi place că avem rochițe la fel.

– Da. Este o rochiță de bună dispoziție.

– O rochiță de bună dispoziție?

– Da. Te simți veselă îmbrăcată în ea.

„Atunci eu de ce nu mă simt aşa?” se întrebă fetița.

- Eeee, ce-i asta? spuse Gărgărița-Ștrengărița, întinzând o aripioară. Mi-am pierdut o bulinuță.
- Ți-ai pierdut o bulinuță? se miră Simina.
- Da. Acum văd că nu este la locul ei.
- Și vrei să plângi? Eu plâng când pierd ceva, mărturisi Simina.
- Este ok să plângem când simțim asta. Cineva o va găsi. Și poate se va bucura de ea. Doar este o bulinuță de bună dispoziție. Dar tu ce-ai pățit? Cum se face că stai aici singură? întrebă gâzuța cea simpatică.
- Nu știu. Nu vreau să mă joc. Nu vreau să mă duc la copii. Nu vreau să râd. Nu vr... Adică vreau, dar...

